

ושננתם

בשבילי האורות של תורות
הנגלה והנסתר המשולבים

פרשת חוקת - שבת קודש ג' תמוז

אליהו רזמרין. ירושלים עיה"ק תובב"א

יסודות הסוגיא של 'סימנים' בנגלה ונסתר {תמצית הדברים בקיצור}

סימנים - בירור או דין

כדי 'לפשוט' הספק, אמנם סימנים אינם מהווים ראייה 'חיצונית' כדי לפשוט הספק מסברא, אלא ראייה 'פנימית' מיניה וביה שאכן החפץ הזה שיש בו סימן הוא החפץ שזה אומר סימניו וכאלו שאנחנו מכריעים שמעולם לא נאבד החפץ, אבל לא שבעצם יש ראייה מסברא שאכן החפץ הזה הוא החפץ שנאבד לאיש הזה.

ג] **טביעות עין:** כמו כן יש להסתפק בטביעות עין, באופן שידוע לן בוודאי שאין האדם משקר שאז הדין שנאמן בטביעות עין, האם באמת טביעות עין משמש לנו כראייה שאכן החפץ הזה שייך לזה, או שזה סיבה מספקת לנו שלא להסתפק יותר ולומר שאכן ליתא לספק מעיקרא, שכל שנותן בה סימנים או מכירה בטביעות עין שוב לא נתעורר לנו הספק כלל ואין אנו נזקקים לדון בדבר.

ד] **סימנים דאורייתא או דרבנן:** וכתבו רבותינו שאכן שורש ספק הזה גנוז ומסופק בדברי עמודי העולם בגמרא (יבמות קכ. ב"מ כז. חולין עט. צו.) שהסתפקו אי **סימנים דאורייתא או לא**, ושורש

א] **סימנים ראייה או דין:** חקירה גדולה חקרו רבותינו מאור עיננו, במה שאמרה תורה להחזיר אבידה בסימנים שיש לפרשו בשני דרכים. א. מדין ראייה שאנו נוקטים שאכן החפץ של נותן הסימנים. ב. מדין השבה שכל מי שנותן סימנים דין הוא שיחזירו לו את החפץ. והיינו שמצד אחד יש לפרש את מהות הסימנים, שהם משמשים כראייה שאכן החפץ שייך לנותן הסימנים, וכמו שאנחנו רגילים להשתמש בראיות של רוב וחזקה וכיוצא בהם, הכא נמי יש לנו ראייה שנקראת 'סימן', ולכך כל שנותן סימנים אנו מכריעים את הספק שאכן החפץ נאבד לזה שנותן הסימנים.

ב] **ביאור הדברים:** אמנם מצד שני יש לומר שאין הסימן משמש כראייה כלל, אלא דין היא שאמרה תורה שאם יבוא אדם ויתן בה סימן יחזירו לו את האבדה, לא מפני שפשטנו הספק ואנחנו מכריעים בדרך 'הכרעה' שאכן החפץ שלו, אלא מפני שכיון שנותן בה סימנים שוב דין הוא שלא נסתפק וכאלו לא נתעורר כלל ספק בדבר הזה, ובאופן אחר נבאר הדברים, שכל הראיות כמו עדים חזקה ורוב הם ראיות 'חיצוניים' שאנחנו נעזרים בהם

ושננתם

בשבילי האורות של תורות הנגלה והנסתר המשולבים

פרשת חוקת - שבת קודש ג' תמוז

אליהו רזזמרין. ירושלים עיה"ק תובב"א

סימנים דאורייתא אפשר להתיר שני סוגי פרדים ולסמוך על הסימנים שאינם כלאים, ופשטות דברי הגמרא מוכיחים שאם סימנים דאורייתא אפשר לסמוך עליהם גם לענין איסור ותמהו כולי עלמא מה ענין סימנים דאורייתא לזה (ראה רש"י ורמב"ן). ו. סוגיות שלימות (בב"מ כג.) שדנו אי סימן מקום או משקל וכיוצא הוה סימן ולכאורה מה שנא איזה סימן נותן בהם, שהרי כל עצמן של הסימנים אינם אל אמצעים לידע שהחפץ שלו. ז. ביאור דברי רבא בגמרא (חולין צו:) 'אמר רבא מרישא הוה אמינא סימנא עדיף מטביעות עינא, דהא מהדרינן אבידתא בסימנא, ולא מהדרינן בטביעות עינא השתא וכו' מה היו הצדדים של רבא.

ז. **סימנים מסלקים הספק:** וביאור הענין שסימנים אינם מהוים ראייה לפשוט הספק ולהכריע מסברא שאכן האמת כדברי נותן הסימנים, אלא שהסימן מסלק הספק וגורם שלא נסתפק כלל, ולא חידשה תורה לנהוג עפ"י סימנים אלא במקום שנאבד החפץ ואנו דנים עפ"י סימנים להתייחס כאילו לא נאבד ולהשיבו למקומו, וכיוצא בזה באדם שנאבד ואנו דנים על פי סימנים לומר שזה נאבד ומתירים את אשתו, וכן בשט"ח שנאבד, לפי שעל ידי הסימנים מסתלק הספק, אבל חידוש דין להוציא ממון עפ"י סימנים לא חידשה תורה וגרע מחזקה ורוב (ונתיישבו קושיות א' ב' ג'), ועל כן כשיש סימן כנגד סימן אף שאחד מהם עדיף מחבירו שוב לא חידשה תורה פרשת סימנים, לפי שהסימנים אינם מהוים ראייה או הכרעה אלא סילוק הספק וכשיש סימן כנגד סימן אל נוכל לסלק הספק (מיושב קושיא ד), ועל כן הסתפקו חכמינו שמא סימן מהני רק בעצמות הדבר ולא מסיבה חיצונית כסימן מקום או משקל וכיוצ"ב (מיושב קושיא ו), ובאמת שזה דברי רבא שסימן יש לו עדיפות על טביעת עין, שיכול לסלק הספק במקום שבטביעות עין לא מהני (מיושב קושיא ז).

הספק הזה, שאם סימנים דאורייתא הרי שמה שאמרה תורה להשיב אבדה בסימנים היינו שלא נסתפק כלל ונשיב האבדה לאומר סימניה, לא מפני שפשטנו הספק אלא מפני שאין כאן ספק כלל, אבל אם סימנים לאו דאורייתא הרי שהטעם שמחזירים אבדה בסימנים אינה אלא תקנת חכמים שהבינו שיש סברא בזה שאומר דבר אמת והרי הוא כדמות ראייה שאכן החפץ שלו.

ה. **סימנים מובהקים ובינוניים:** ומעתה נבין שהספק אי **סימנים דאורייתא** נוגע גם ל**סימנים מובהקים** ממש, כי אף שבוודאי מחזירים אבדה בסימנים מובהקים מ"מ אם סימנים לאו דאורייתא הרי שאינם משמשים רק כראייה בעלמא, ונמצא שאף שבגמרא הסתפקו על **סימנים בינוניים** מכל מקום הספק נוגע לכלל הבנת ענין הסימנים.

ו. **הבנת הסוגיות בעניני סימנים:** ובזה מתיישבים הרבה תמיהות האחרונים בגדר סימנים ונכתוב מקצתם. א. תמיהת הנוב"י (אה"ע סימן נא) וכל הבאים אחריו האין מתירים אשה להינשא עפ"י סימנים, וגם מחזירים גט אשה על פי סימנים, ולא הורגים את הרוצח על פי סימנים (ראה בתוס' חולין צז. שהתמיה מכופלת שם). ב. תמיהת האחרונים בהבנת התוספות (חולין צז.) שכתבו דשטר חוב שנאבד מחזירין בסימנים, ומה שנא שאין מוציאין ממון עפ"י סימנים ושט"ח שפיר מחזירים. ג. תמיהת הפני יהושע (ב"מ כז.) דאין יתכן דעל ידי סימנים שאין מוציאין ממון על ידם ומ"מ מחזירים אבדיה בהם, ובמים שאין להם סוף שעדיפים מרוב ומוציאין ממון, ומ"מ אין מתירין את האשה על פיהם. ד. ביאור כמה ספיקות בגמרא (ב"מ כח.) גבי סימן כנגד סימן דמוכח שאין מחזירין ולא נתפרש הטעם. ה. ביאור דברי הגמרא (בחולין עט.) דאי

ושננתהם

פרשת חוקת - שבת קודש ג' תמוז
אליהו רזמרין. ירושלים עיה"ק תובב"א

מוציאים ממון כדעת הרבה פוסקים, הרי זה שסברו שסימנים בגדר ראייה, וקטלינן נמי על פיהם).

ט] **סימני גדלות סימן או סיבה:** וזהו שנחלקו בה רבותינו התנאים והאמוראים (בגדה דף מו: יבמות יב: פ:) אי סימני גדלות הם **עצמות** הגדלות או רק **סימן** לגדלות, כי אם ננקוט שהסימנים מהוים ראייה לשום ענין, אז גם סימני גדלות הם **עצם** הסיבה הפנימית שגורמת לקטן להיות גדול, אבל אם אנו דנים על הסימנים בכל התורה כראייה בעלמא כעדים או חזקה, נמצא שגם סימני גדלות הם ראייה שנעשה גדול לפי תנאי הגדלות.

ח] **סימני כשרות סיבה או סימן:** חקרו רבותינו האם סימני כשרות שבתורה הם **עצמות** הסיבה להכשר או שאינם רק **סימן** על המין, והרבה גופי הלכות תלויים בצדדים הללו, ולפי דרכינו עומק הדברים הם, שאם **סימנים דאורייתא** והיינו שסימנים מסלקים הספק והיינו שהסימן נובע מעצם החפץ ואינם בגדר סברא וראייה חיצונית, אם כן גם לגבי כשרות נמצא שהסימנים הם **עצמות** ההכשר ויכולים לסמוך עליהם גם לגבי כלאים, אבל אם **סימנים דרבנן** והיינו שהסימן אינו רק בגדר **ראייה** חיצונית להשיב האבדה הכי נמי הם **סימן** בעלמא להכשר המין ואי אפשר לסמוך עליו לגבי איסור כלאים (ובדרכנו נתיישבו כמה קושיות, וא"צ לחדש כדרכו של הקצוה"ח בסימן רנט. עוד זאת שאם נחליט שבסימנים מובהקים

העולה מזה: השבת אבדה בסימנים, יש לפרשם בשני דרכים. **א.** ראייה מסברא שאכן האבדה של נותן הסימנים. **ב.** דין תורה לסמוך על הנותן סימנים ושלא נסתפק עוד שמא החפץ שלפנינו דומה בסימניה לחפץ של זה.

ראייה מסברא: הרי שבאמת אנחנו **מכריעים הספק** שאכן החפץ שייך לנותן הסימנים, והרי הסימנים כעין ראייה של עדות חזקה ורוב.

דין תורה: הרי שבאמת אין אנו **מכריעים הספק** אלא **הספק מסתלק** כאילו לא נאבד החפץ ואנו מוחזקים לעלולם שהיה של נותן הסימנים.

יש לתלות ששני הבנות הללו - הסתפקו בה חכמי התלמוד בכמה מקומות - והוא הספק הידוע בש"ס **סימנים דאורייתא או לאו דאורייתא** - ומזה נולדו הרבה מחלוקת בפוסקים בגדרי הסימנים שיונקים מכח הספק הזה.

ושננתהם

פרשת חוקת - שבת קודש ג' תמוז
אליהו רזמרין. ירושלים עיה"ק תובב"א

פנימיות ענין הסימנים

סימן - מ' וס' - עיגולים ויושר - טביעת עין

רגלו {וע"ד ביאור הארוך של הלשם - שהיושר ג"ר ועיגולים ז"ת - ובפועל מתגלים העיגולים דבחינת נפש - כנודע מכל פרצוף שתחילה נבנה הנפש}.

ד] **עיגולים ומקיפים:** בכל הספירות דעיגולים ויושר יש **פנימי ומקיף** - ומקיפי **יושר** שהם גבוהים מהיושר נמצאים סמוכים **לעיגולים** שהם נמוכים מהיושר - כי העיגול בשורשו שני בחינות מתחת ליושר ומעל היושר - ובשורשו גבוה מהיושר - וזהו שאמרו נעוץ סופו בתחילתו ממלכות לכתר.

ה] **עיגולא דנפיק מגו ריבועא - ריבועא דנפיק מגו עיגולא:** צמצום ראשון נעשה על ידי עיגול - שבתוכו ריבוע של עולם המלבוש - שבתוכו **צמצום שני** של עיגול שבתוכו א"ק ואב"ע הידועים - והם היושר שיש להם עיגולים על גביהם ומתחתיהם - והיושר מקבל מעיגולי אין סוף ומשפיע בעיגולים שתחתיו - והיושר כשהוא ביחס לעיגולים שעל גביו נקרא **ריבועא דנפיק מגו עיגולא** - וכשהוא ביחס לעיגולים שתחתיו נקרא **עיגולא דנפיק מגו ריבועא** - וזה סוד סוגיות סוכה העשויה ככבשן ודיינא דקסריא (סוכה ח:).

ה] **טבעת קידושין:** הקידושין הם יחוד עיגולים וריבוע זכר ונקיבה - ועל כן יש ליתן על אצבע האשה טבעת עגולה (רמ"א סימן כז) - והמקובלים נוהגים בטבעת כאשר הטבעת עגולה מבפנים ומרובעת מבחוץ - והם המשכת העיגולים הגבוהים מהזכר - ולחברם עם העיגולים שתחתיו הנקיבה.

א] **עיגולים ויושר:** בריאת העולמות נעשו בשני אופני השתלשלות - **עיגולים ויושר** - בתחילה נאצל קו ישר שממנו מתפתח ספירות **דיושר** - ומהם נאצלו ספירות **דעיגולים** - ספירות **דיושר** הם ספירות המתמזגים זה בזה ונעשים **לפרצופים** שמקבלים ויונקים זה מזה וכל אחד כלול מכולם - ספירות **דעיגולים** הם ספירות שכל אחד מהם בתוקף שאינו מתמזג והם כגלדי בצלים זה על גבי זה - **ביושר** הרי שהגבוה יותר פנימי יותר ועליו מתלבשים החיצונים - **בעיגולים** הרי שהגבוה יותר חיצון יותר ובולע בתוכו את הקטנים תחתיו.

ב] **עיגולים ויושר:** העיגול **מסמל** - שויון - מעשה בראשית - יניקת הגויים - ארבעה יסודות - עולמות ב"ע - עולם התוהו - נפש-מלכות - נקיבות - חד ממדי - שלושה אטומים סובבים בעיגול - **היושר מסמל** - מעמדות - מעשה האדם - יניקת ישראל ואצילות - נרנח"י - עולם התיקון - רוח - יסוד - זכרים - בקיעת האטום - תלת ממדי.

ג] **עילה ועלול סיבה ומסובב:** העיגולים עדיפים על היושר מחמת שיש בהם אורות גבוהים יותר - אך דייקא מחמת זה אינם יכולים לשנות מעשה בראשית להתפשט - היושר עדיפים על העיגולים שיש בהם כח ההתפשטות ושינוי מעשה בראשית אך דייקא מחמת זה הם מוגבלים בקוים - נמצא היושר משפיעים על העיגולים שתחתיהם להתפשט - אך יש עיגולים שהם גבוהים מהיושר שמהם יונק היושר כח האין סוף - ולכן גוף האדם עגול בראשו - מרובע באמצעו - ועגול בכף

ושננתם

פרשת חוקת - שבת קודש ג' תמוז
אליהו רזמרין. ירושלים עיה"ק תובב"א

ומאירים ומגדילים את הקטן והקטנה.

ח] **טביעות עין:** עיניים הם תיקון עולם התוהו עולם העיגולים - והם הגלגל שבעיניים - ולכן מהות ועצמות החפצים מתגלים בגלגל העיניים **בטביעות עין** - אמנם לעוצם מעלתם אינם מגולים אלא ניכרים בגלגל עין המכיר בהם ואינם נמסרים מאיש לאיש - ולכן אינם נמסרים אלא לצורבא מרבנן שיודעים בו שאינו משקר - ונמצא שבטביעת עין לעומת סימנים יש בהם מעלה וחסרון שהם סתומים וגבוהים אך מאידך אינם מגולים - וזהו מה שנסתפק בה רבא בגמרא מסכת חולין (דף צו:) בעדיפות שניהם (ויש גם טביעת עין דקלא - אך זהו רק משם ס"ג בדרגא נמוכה - וזה עומק דברי קצוה"ח ונתה"מ ס"ל פא ומרחשת חלק ב סימן ו).

ט] **סמאל:** ובהתגלות הסתימה הזאת מתנגד ה"מ שמפריד בין עיגולים ליושר וסותם הפתיחה - והם אנשי **סדום** שמניחים שרי **מיסים** על ישראל - ועל ידי עמל התורה שאם זכה נעשה לו **סם** חיים - שהוא בכח שבט יששכר **למס** עובד - שמקנה לישראל תורה **בסימנים** - ובכח החזרה של **מאה** פעמים משלים **המ' וס'** ונקרא עובד אלוהים ומבטל כוחו של **סמאל**.

העולה מזה: סימנים שבכל נברא - הם שורש הסתום שדרכם מתגלה פנימיות ושורש הבריאה שנעלם מעין כל חי - ועל כן סימנים רק **מסלקים** הספק ואינם יכולים להכריע - לפי שאין בהם תפיסה **בשכל הדיינים והאנשים** - ולכן אין אנו יכולים לעורר ספיקות על פי סימנים - ורק באבדה שהוא משורש התוהו והסתימה אנו יכולים לסלק הספק על ידי **מ' וס'** שמתגלים על ידי נותן הסימנים - וכן בטביעות עין שהם נמשכים מהסתימה שניכרים בגלגל העיניים של תהו דעגולים - לעוצם מעלתם אינם נמסרים רק לצורבא מרבנן שאינו משקר.

ו] **מ"ם וסמ"ך בנס היו עומדים:** שני אותיות שאין בהם פתיחה הם **ו' ו ס'** שהם סתומים - יען שהם שורש לכל האותיות ולכל התפשטות והשתלשלות בעולם - כי **ס'** מרובע ספירות דיושר - **ו'** עיגולים ספירות דעגולים - ובהם האור הסתום שרכם מתגלה כל האותיות של הלוחות - **ו'** הוא עמודא דאמצעייתא שמחברת בין עיגולים ליושר - כי באות **נו"ן** יש חיבור בין עיגולים ויושר - ולכך יש **נ' כפופה ו' פשוטה** כנחש שהוא ישר ומתעגל - ומכאן נולד תיבת סימן שהוא **ס'מן** - דהיינו הכח הפנימי שורש החפץ ושורש הבריאה כולה.

ז] **סימנים דאורייתא:** ובפנימיות הענינים הרי **שסימנים דאורייתא** - שאין כאן הכרעה כעדים וכרוב וחזקה - אלא **הכח הפנימי** שטמון בחפץ בשורש הסתימה של **מ' וס'** - שהם נעלים מעל השגת הדיינים - ועל כן אין בהם כח **הכרעה** בעיני בשר אלא **סילוק הספק** שהם גבוהים ורמים מתפיסת אדם - ולכן סימני בהמה חיה ועוף הם **סיבת** הכשרות כי בסימנים הללו מתגלה לפנינו **פנימיות** הבהמה וחיה ועוף שורש כל הבריאה - ולכן אמרה תורה שהסימן הוא **עצמיות** הכשרות שהוא המאמר הסתום של הבהמה שמתגלה בפנינו - וכן בסימני גדלות של איש ואשה - כי הגדלות הם המוחין של חכמה בינה ודעת של **היושר** שמתווסף על **העיגולים** מבחינת נפש לבחינת רוח - ולכן עצמיות הסימנים הם **המ' וס'** המתגלים לפנינו

סימן - אות - שם - שמלה

והשייכות לפרשת חוקת

ג] **אות של מילה ואבידה:** כי האות של חיבור עיגולים ויושר של האבידה - היא האות שנותן המאבד את האבדה - שהוא פנימיות הסתום בבריאה שמתגלה על ידי נתינת האות והסימן - ובזה היה כוחו של **עוג** משורש העיגול שבעיגולים דקליפה - שהיה משה רבנו צריך לנצחו - וזה דיליף רבא (בב"מ כח.) לסימנים דאורייתא דווקא מפסוק זה של עד דרוש אחיך אותו אות שלו (ראה פירוש הסוד פרשת כי תצא שם) - ואף שבתורה שלפנינו נכתב אתו בלא האות ו' - כתבו המקובלים (אור תורה דף רג) שלמאן דאמר **סימנים דאורייתא** הרי שצריך לכתוב בתורה **אותו** באות ו' שהוא המאמר הפנימי המתגלה משורש הסתום למאן דאמר סימנים דאורייתא.

ד] **שם משה ושלמה:** וזהו השם של כל דבר שמונח בבריאה - כי שנינו (ספר יצירה פרק ב) כי האות ס' דוממת שורש היושר מידת הרחמים - לעומת - הש' שורקת שורש העיגולים והדינים - והשם הוא חיבור אש ומים שהם השורש של כל הנבראים - ועל כן סוד הדבר ניכר בשם שלו - ועל כן דבר **שלם** שיש בו חיבור האש והמים - ועל כן **משה** היה בו שלימות החכמה והתגלות הסתימה - וזה סוד המסוה שנתן על פניו - שהוא הגילוי והסתימה של המאמר הסתום - וכן **שלמה** שזכה לעוצם החכמה - אלא שאצל משה היה היושר דאות מ' קודם לעיגולים ועל כן היה יכול לדון על פי סימנים שורש כל הבריאה - ושלמה המלך היה האות **ש'** דעיגולים קודם ועל ביקש לדון כמשה ולא היה יכול (ר"ה דף כא:).

א] **אות:** לשון **סימן** המורגל בפי חכמינו - נלקח מתיבת **אות** שבתנ"ך - אות הוא החיבור בין א' של היושר בחינת הרוח והמשפיע - לת' של העיגולים בחינת המלכות והמקבל - ועצמות החיבור נעשה על ידי ו' המחבר - ועל ידי החיבור מתגלה פנימיות הדבר וזהו **האות** שאכן הדבר אמיתי - ולכן **האותיות** הם החיבור בין הפנימי למלכות שבהם מתגלה הסתום לגילוי - ועל כן **את** הוא קריאת עצמות הדבר - ולפיכך מצאנו שלושה אותות: שבת תפלין ומילה שהם נקראים **אות** - לפי שבהם יש יחוד זכר ונקיבה - יושר ועיגולים - ומתגלה בהם הפנימיות של הסתימה העליונה.

ב] **אל תירא אותו:** ולכך אמרו בזוהר קדישא בפרשה שלנו חוקת (דף קפד.) **'וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אוֹתוֹ, תִּרְיֵן אוֹתוֹ אֵינּוֹן שְׁלִימִין בְּאוֹרֵייתָא בְּתִרְיֵן וְוִי"ו, חַד דָּא, וְחַד (דברים כב) 'עַד דְּרוֹשׁ אַחִיךָ אוֹתוֹ' מַאי טַעמָא בְּגִין דְּאֵינּוֹן אוֹת מְמַשׁ, עַד דְּרוֹשׁ אַחִיךָ אוֹתוֹ, דְּבַעֵי לְפָרְשָׁא הֵהוּא אוֹת דְּהֵהוּא אַבִּידָה, אוּף הֵכָא דִּין 'אוֹתוֹ' דָּא עוּג, דְּאֶתְדַבֵּק בְּאַבְרָהָם וּמֵאַנְשֵׁי בֵיתֵיהּ הָוָה, וְכַד אֶתְגַּזַּר אַבְרָהָם מֵהַ כְּתִיב 'וְכָל אַנְשֵׁי בֵיתוֹ וְגו', דָּא עוּג דְּאֶתְגַּזַּר עִמָּיהּ וְקַבֵּיל הָאֵי אֶת קַדִּישָׁא, כִּיּוֹן דְּחַמָּא עוּג דִּישְׂרָאֵל מְקַרְבִּין גְּבִייהּ, אָמַר הָא וְדָאֵי אָנָּא אֶקְדִּימָנָא זְכוּתָא דְקָאֵים לוֹן, וְדָא שְׁנֵי לְקַבְלִיהּ' וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אוֹתוֹ, שְׁנֵי אוֹתוֹ הֵם שְׁלָמִים בְּתוֹרָה בְּשְׁנֵי וְוִי"ו, אֶחָד זֶה, וְאֶחָד עַד דְּרוֹשׁ אַחִיךָ אוֹתוֹ, מֵהַ טַעַם, מִשּׁוּם שֶׁהֵם אוֹת מְמַשׁ, עַד דְּרוֹשׁ אַחִיךָ אוֹתוֹ, שְׁצַרִּיךְ לְפָרֵשׁ אֶת אוֹתוֹ הָאוֹת שֶׁל אוֹתָהּ אַבְדָּה, גַּם כִּף אוֹתוֹ הָזֶה, זֶה עוּג שְׁנִדְבֵק בְּאַבְרָהָם, וּמֵאַנְשֵׁי בֵיתוֹ הָיָה, וְכַשְׁמֹל אַבְרָהָם מֵהַ כְּתוּב 'וְכָל אַנְשֵׁי בֵיתוֹ וְגו' זֶה עוּג שְׁנִמְוֹל עִמּוֹ וְקַבֵּיל אוֹת הַקְּדוֹשׁ הָזֶה. כִּיּוֹן שְׂרָאָה עוּג שְׁיִשְׂרָאֵל מִתְקַרְבִּים אֵלָיו, אָמַר הָרִי וְדָאֵי אֲנִי הַקְּדַמְתִּי זְכוּת שְׁעוֹמְדַת לָהֶם, וְזֶה שֶׁם לְמוֹלוֹ}.**

ושננתם

פרשת חוקת - שבת קודש ג' תמוז
אליהו רזמרין. ירושלים עיה"ק תובב"א

האות הפנימית של הסתום שהוא שורש
הסימנים שהם התגלות מ' וס' שבלוחות.

שמלה: וזהו שמלה שהאדם מתכסה בה שיש
בה התגלות הפנימיות שבאדם בחיבור יושר
ועיגולים - ולכך אמרו אף השמלה היתה בכלל
כל אלו ולמה יצאת ומזה יליף המאן דאמר
דסימנים דאורייתא - כי השמלה הוא התגלות

העולה מזה: האות הוא שלימות החיבור של יושר ועיגולים - שמשם נגזרים האותיות - ועל
כן תפילין שבת ומילה הם אות שהם חיבור זכר ונקיבה - ועל כן אמר בזוהר קדישא כי האות
של מילה ואבדה אחת הם - וזהו שם הדבר שמגלה הסתום הפנימי שדבר - ועל שמלה מבטא
שורש סימנים דאורייתא שבהם מתגלה פנימיות האדם.

